

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYAN YANI

132

We Can Do It!

Bay Kemal.

MAYIS 2023 / 05 - 20 TL K.K.T.C. 24 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ranire
Gret

Sıdıka

YOLSUZLUKCU KISMI

- Benim bildiğim, rüşvet dediğin, "işini bilen memurlara" zarf içinde nakit olarak verilen bir miktar paradır. Yutub ifşaa kanallarında lüks otel tatilleri, hediye jip filan da duyuluyo ama "Rüşvet için çocuk bakmak" bir ne demek anne? Ya biz salâğız ya o memur işini felan bilmiyo.

- **Salak deme toptan Saka Ailesi'ni!** Yavrum, bizim nakit para olarak rüşvet verim gücümüz var mı ki? Babangile kendisi teklif etmiş o memure hanım, "Bi sürü yuva, dadı bilmemne parası veriyorur, beleşe bizim çocuğa bakın, ben de sizin dosyayı öne alıyım, yoksa 22 inci yüz-yıla kadar, işiniz biraz zor hallolur" demiş...

- Vay be benim memurum işin bokunu çıkarmış. İnsan el kadar çocuğunu dosya arası rüşvet malzemesi yapar mı yaa. Ana kalbi diye de bi şey var hayatta.

- **Aman zaten çocuk da onun dilmiş ki. Fi tarihinde rüşvet olarak almış o bebeği. Çocuğu olmuyomuş bunun. Kocası mutluluğu başka yerlerde aramasın filan filan diyerekten, iş takibi yapan bi vatandaştan rüşvet olarak bebek almış.**

- Niye vatandaş mağdur ediyö ki... Belki kabahat kendisinde diildir, beyinin çocuğu olmuyodur. Bi doktora gönderseydi adamı, belki suç kocasındadır...

- **Benim anladığım kadarıyla suç sistemde Sıdıka. Hem zaten, bana kalırsa, bu karı, kocasını da rüşvet olarak almış olabilir, "Bana bi nikah kıy senin işini hallediyim" diyerekten. Alem böyle bişey artık kızım, yolsuzlukcu kısmı benim aşıya aldı. Zaten ortamlar hepten mafyaya kesmiş "Beylikler dönemi" gibi; Sorarlar Çetesii, Ağaroğulları Beyliği, irili ufaklı mafya parsellemiş bir yerleri, çevirmiş, oranın haracını keşiyoo... Bak bana, bakayım sana, yapayım seni kral, edeyim seni dük, ver haracımı baron ol dünyaaa...**

- Valla, "yanlış diyosun Safiye Sultan" diyemiycem. Ama belki de olaya daha geniş perspektiften bakmalıyız. Dünyayı ele alalım, çok devletler yerine, gezegen çapındaki bazı şeylerin başına bile işini yürüten tek bi adam ve onun adamları geçebiliyo. Düşünsene, Twitür, uzaya çıkma,

uzaydan inme roket işleri, starlink gezegen interneti falan, şaka maka tek başına Elon Mask diye bir adamın elinde. Belki bundan sonrası böyle olucak. Parasına bileğine güvenen, "hop" çevirecek gezegende bi yerii, "komple buralar bende aslan parçaları" diyebileceek. Zaten artık bir sürü ülkede hür teşebbüse ait "özel ordu" diye de bi şey var. Neoliberal ekonomide orlon tükkanı açar gibi, özel ordu açabiliyon. Sabah besmeyleyle tükkanının başına geçip o gün artık dünyanın neresinde çatışma işi çıkarsa, müşteri bekliyonun.

- **Lan... Konuyu dağıtma anneye Sıdıka!**

“Benim anladığım kadarıyla suç sistemde Sıdıka. Hem zaten, bana kalırsa, bu karı, kocasını da rüşvet olarak almış olabilir, **"Bana bi nikah kıy senin işini hallediyim" diyerekten.**”

- Hayır yani ben mafyadan, ekonomik yozlaşmayla dünya çapındaki ulus devletler çöküşüne gelerek büyük resme daha tepeden bakmaya çalışıyodum. Neyse belki de denk düşer, Saka Ailesi olarak dünyanın bütün suyuna biz çökebiliriz. Şu işi bizde olur, herkes haracını verir, hizmetini alır, ehehehe...

- Gülüyosun da kızım, herkes biliyo ki bu işler böyle. Yok ööle, burası böyle... Herkes tuttuğuna **"At bi sakal"** diyo, çıtır çıtır kesiyö haracını...

- İhhihi... İyi de güzelim, siz hiç işinizi bilmiyomusunuz. Babam da memuriyet yapı vaktinde. Şöäle müsait bi dosyaya taş koyup, "sizin işiniz hayatta olmaz arkadaş-" diyerekten bana bi koca bulsaıdı. Şimdi ne güzel "Eksik evrakcan" adında

minik bi torun evin koridorlarında koşu-yu oldu...

- **Ciddi misin Sıdıka, yani sen kabul edersen... Bak, emekli felan aha haala dairede nüfuzu vardır babamın... Haber salalım daireye Murat Boz tipinde bi çocuk gelirse, baban taş koydurtun dosyasına... Bi kaç ay işini yokuşa sürerler, ondan sonra Allahın emri, sistemin yardımınan kursarın yuvanı...**

- Sen ciddi misin peki anne... Ağzından çıkan yavını kulagınla izleyebiliyo musun? Herkes böyle bi uçundan katılırken, nasıl sistemden şikayetçi olunabilir?

- **İyi lan kendin gibi bi tane çulsuz bul "Didaktik" koyun çocuğunun ismini. Ona buna ders verip ukalalık yaparsınız. Tencerenizde haysiyet haşları, izzeti nefis kaynatırsınız. Vallahi şu dolaptan bi gram beyazpeynir bile vermem, yaptığım kekleri torunların ulaşamıyacağı yerlere saklıyorum. Herif sana bakamayınca tıpiş tıpiş dönersin gene sistemglin evine...**

- Galiba ben de bir eksik evrak neticesinde evlatlık olarak alındım. Kesinlikle sizin çocuğunuz olamam... Ben de babamın yediği bi rüşvetim di mi? Haydi anne artık hakikati söyle. Gerçek annem babam hayatta mı?

- **Gerçek baban da anan da hayatta kızım. Allah ömür versin sıhhat ve afiyetlerle. Hele anandan, sıhhat fışkıryo... Ayıboğar alimallah, kodu mu otutturur. Hele bi terlik atar hiç bi zaman hedefini şaşırma-mıştır... Şöäle saçından tutup suratına bi dirsek atsin, tadından yemmez. Gel kız buraya ca-di, sen bi daha anneye babaya sisteme kötü konuşu-can mı haa... Kal-takıntı karı!**

atilla
atalay

TOGG ve Soğan...

BAYAN YANI

Rezillik diz boyu... Kızılay bir torba kanı 980 liraya satıyor...

Bakan soylu: LGBT'i'nin içerisinde insanla hayvanın evlenmesi de var

Ezginin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

● Mayıs geldi. Çok hareketli bir Mayıs olacak. 1 Mayıs var, seçim var, gezegenler gene dizelecekmiş, üstüne bir de doğalgaz da ücretsiz olacaktı bu ay. Hadi gene iyisiniz. Mayıs ayında kökleyin bakalım kombiyi.

● Süleyman Soylu, 14 Mayıs seçimleri için siyasal darbe girişimi demiş. Ya peki nasıl olacak? Gezi'ye de darbe demiştiniz, her türlü anayasal hakkın kullanımıyla yapılan eylemlere de darbe diyordunuz. Oylarınca bile mi darbe yapmış olacak insanlar?

● Küstük oynamıyoruz deyin olsun bitsin bence. Gitmeyoruz, gitmezcezz diyiverin. Hadi! Hadiii!

● Muharrem İnce bi seçimi alacağız diyor, bi seçim ikinci tura benim sayemde kalacak diyor. Bu sırada parti teşkilatından burmadan istifa geliyor. Milletvekili adayları da boş sokakları selamlıyor. Demiştim ben, Sims oynasın diye. Açın bi Sims karkteri, orada kendini CB ilan etsin biri de satış arkaç ya bu bak seçime kaç gün kaldı şurada.

● Merkez Bankasının altın rezervi son altı haftada 72,3 ton azalmış. Kamusal varlığımız habire eriyor. Biz de buradan azar işitiyoruz. Bekir Bozdağ seçimi şampanyayla kutlayacaklar demiş mesela. Şampanya kaç para habereğiniz var mı ya?

● Kapalıçarşı'da nakit döviz kalmadı diyorlar. Ya kardeşim böyle bir şey olabilir mi ya? Gerçekten bakın ben finstanan, piyasalar-dan falan hiç anlamıyorum ama biri bana bunun açıklamasını yap-sın. Kapalıçarşı'da nakit döviz nasıl kalmayabilir? Denizize su kalmadı demek gibi bir şey bu.

● Kılıçdaroğlu, "AVM'ler için de haftada 1 gün tatil zorunluluğu getirmek lazım. Bu Fransa'da da diğer ülkelerde de var. 1 gün kapalı kalırlar, o gün insanlar tatil yapar" demiş. İnsanlar AVM'ler-de güneş görmemiş köstebek gibi ömür çürütüyorlar. Ayakta durarak çalıyorlar, doğru düzgün molaları bile yok. Bu bile yetmez ama bir başlangıçtır en azından. Güzel...

● Bergüzar Korel, "İaikliği rakıya indirgeyenler, barlarda sarhoş olurlar..." falan filan demiş. Arada çıkıp böyle bir şeyler söyleyip giriyor içeri. Herkes istediğini söylesin tabi, ona lafım yok. Lakin koskoca insanlar çıkıp bu kadar boş nasıl yapabiliyor aklım almıyor.

● Kılıçdaroğlu'nun kampanyası çok iyi gitmiyor mu ya? Sonunda içinde yatan "piro power"ı serbest bıraktı Bay Kemal Meğer yıllardır kendini tutuyormuş. En sonunda release the kraken dedi, çok da iyi dedi.

● Eski Türkiye tam da buydu. İsteyen rakısını içirdi, isteyen namazını kıldırdı. İsteyen hem rakı içti hem namaz kıldırdı. Yan odada büyükler televizyonda mevlid dinlerken, diğer odada gençler içki masasında sohbet ederdi. Aslında bunlar hala var. Var olmasına var da. İstünü ilki taraftan da örmek isteyenler var. Bakın burası çok enteresan.

● Kızılçık Şerbeti diye bir dizi var; hiç izledimdim. Birileri rahatsız oluyor diye yayından kaldırılmış. Doğrudan şiddet propagandası yapmayan, ayrımcılık, nefret sömürü içermeyen hiçbir dizinin ya da filmi yayınının engellenmesi doğru dedi. Beğenmeyen izlemesin yani. Bu kadar basit bu.

● Yetişkin insanların her şeyden çocuk gibi alınıp durmasından da çok sıkıldım ben. Türkiye koskocaman bir kreş gibi.

● Adıyaman'da depremde eşini ve iki çocuğunu birden kaybeden baba, girdiği bunalım sonrası hayatta kalan 12 yaşındaki kızını da vurarak intihar etmiş. Bu acıların altından nasıl kalkacağız bilemiyorum. Bu büyük enkazı kaldıracaksak sorumluların hesap vermesi ilk şartımız olsun!

● Depremde 89 kişiyi mezar olan Galeria Sitesi'nde yapılan incelemede kolon yerlerinin değişti-

rilmişti tespit edilmiş. Bakın birilerinin hesap vermesi şart. Yoksa korkarım her şey kayıtsız kalan evrenin bile dengeleri değişecek ve bir şeyler yapacak. LOTR evreninde örneğin Gandalf öldükten sonra yeniden Orta Dünya'ya gönderiliyor, sadece iynin ve kötünün dengesi-nin bozulmaması adına. Bilmem anlatılabilir muyum.

● Denge ya Resulallah!

● LOTR demişken, Kılıçdaroğlu'nun adaylığının İmamoglu ve Yavaşla birlikte açıklanmasını da Yüzük Kardeşliği'ne benzetmiyorum değilim. Ama yüzük taşıyıcımız Kılıçdaroğlu yani, Bay Kemal Frododomuz.

● Cumhur İttifakı Hüda-Par'ı dahil edeyim derken eiderha yuvasına girmiş gibi oldu. Hüda-Par başladı abuk subuk konuşmaya. Şimdi de diyorlar ki "it-tifak yok, Hüda-Par Erdoğan'ı destekleyeceğini açıkladı." Heee

● Bir yarıyla da Brezilya dizisi tadı var olanlarda. Gerçi Türk dizileri artık Brezilya dizilerini geçti. E siyaset de durur mu, yapıştırdı cevabı: sadece birkaç gün içinde Meral Hanım masadan kalkar gibi oldu, uzun uzun bakışmalar; restleşmeler, tam bölüm sonu canavan olacağı ki, senaryo yerine oturdu tekrar. Bunlar hep heyecan işte

● Birileri CHP logolu sahte broşürler bastırıyor, Kaftancıoğlu diyor ki her ne hikmetse broşürlerin basıldığı yayıncı parayı

kimin ödediğini bilmiyor. Çok komik şeyler oluyor aslında bakmayız bir bazen fazla ciddiye alıyoruz. Dönen şu geygoy çizgi film olsa, yaş ortalaması 3 yani.

● Kaftancıoğlu da beraat etti be! Heyt be! İşte böyle! Evet! Yes!

● Kızılay, "Kan satmıyoruz, işlem parası alıyoruz," demiş. Bu şey değil mi ya, "bunların hiçbirini gazetecilikten çıkarırsanız değil!"

● AK Parti demiş ki, "Kızılay Başkanı Kerem Kınık kendisi istifa etmezse gereği yapılacaktır." Gereğini yapmak bu kadar zor olmamalı ya. "Duyguları incinmesin kendi istifa etsin" mi yani?

● Peki ya bizim duyularımız enfemim?

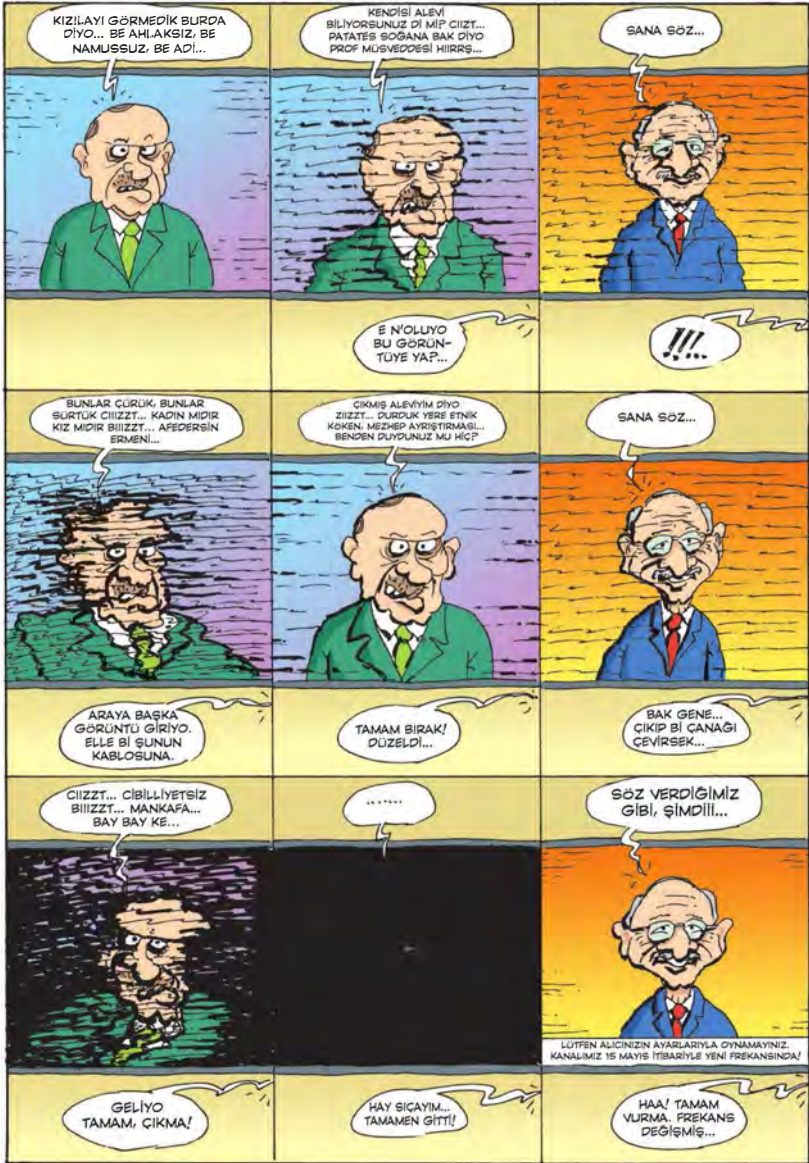
● Katar e-nabız'ı almış dediler, sonrasını takip edemedim. Almış mı gerçekten? Napacakmış peki e-nabız'ı? Ciddi soruyorum, çünkü çok saçma.

● İran'da onlarca işletme, başörtüsü takmayanlara hizmet verdiğini için mühürlenmiş. Mollalar strike back! Vay! Ama göreceksiniz eninde sonunda İranlı kadınlar kazanacak.

● Gidin oyunuzu kullanın efemim. Bir dahaki sayıda koca bi "ohhh kutusu" yapalım. Kalın sağli-cakla.

SON Bİ...

GÜNN BAKAR

KIZILCIK ŞERBETİ

"Kızılık Şerbeti övüyoruz: huzurunuz bozulsun! Yakarsa dünyayı Nursemalar yakar. Kadınları ve hakikatin yanında olacağız, sonuna kadar. Bu düzen, bu dünya böyle böyle değişecek. Huzurunuz bozulsun ki, huzur bulalım." **Zehra Çelenk ***

Dizi akademide toplumsal cinsiyet alanında çalışan pek çok kişiye üzerinde epeyce meşgul olunacak malzeme verdi. Gerçi dizinin adı bir tesadüf değil. Oyuncuları kutlamamak, senaryoya hayran kalmamak mümkün değil. Teşekkür ediyorum kendi adıma. Proje çok başarılı. Belli ki, akademik bir süreci de olmuş. Aynı adla 2014 yılında yayınlanmış bir makale gözüme ilişti yakın zamanda. Kan Kusp Kızılık Şerbeti İçtim Diyen Kadınlar başlıklı bir makale aile içi şiddeti ele alıyor. **

Diziyi RTÜK'le aynı yerden önemsiyorum; kadının güçlenmesinin kadın dayanışması ile mümkün olduğunun altını çiziyor ve bunu görünürlleştiriyor. Burada biliyoruz ki, kadına yönelik şiddeti meşrulaştırma ya da teşvik gibi bir durum yok. RTÜK başka bir kafada, başka bir yerde. Hem aile ve devlet ilişkisinin, hem de siyasetin aygıtı. Diziyi yasaklama kararı için uzmanlık perspektifi ile bakabilen kaç kişi, kaç kadın üye var bu aygıtın içinde. Bu başlıca bir siyaset aklını açık ediyor diziyi yasaklamada. Ayrıca dizi, hegemonik erkeklik ve hegemonik kadınlık rollerini de açığa çıkarıyor. Üstelik bunu her kesim için yapıyor. Çok gerçek bu anlamda. Hatta eksik, pek çok durumu da teğet geçiyor. Örneğin, şöyle bir şey bekledim diziden: Nursema başını açar mıydı? Senaryoda başını kapatan bireri

da... Çünkü şöyle bir gerçekliğimiz de var; Türkiye'de başını açan ve bunu bir harekete de dönüştüren kadınlar var. Dizide kurtarıcı da mağdur da BİRBİRİNE BENZEMEYEN kadınlar. Bu kadınların bir mesajı var; "bir mağduriyetin kaynağından, buna neden olandan yani, esas erkek karakter(ler)den bazen esas kadın karakter(ler)den yeni hegemonik olandan kurtarılmayı bekleyemeyiz" diyor.

Böyle başka diziler olmadı mı? Oldu, pek çoğunu izledik, ancak burada bir fark var. Farklı yaşam biçimlerini benimsemiş toplum kesimlerini içinden anlatılıyor hi-

“ Kızılık Şerbeti, kadın hikâyelerinin, kadın mücadelesi ve dayanışmasının, nesnelleştirilmediği bir yapım. Gelenekselle modernin uzlaşmasına, dayanışmasına dikkati çekiyor. Bu da bu kadar kutuplaşmışken olur mu hiç!.. ”

kaye. Diğerleri böyle değil. Kızılık Şerbeti ile toplumsal kutuplaşmanın kaynağı ve anlamsızlığı kavranın da istenmiyor. Toplumsal kutuplaşma için çok "emek" verenerler oldu. Tersine dönmelerini istemiyorlar, bundan kazancı olanlar bu kaynağın anlamsızlığı görünsün istemiyorlar. Dizi tam da, 6284

sayılı kanuna dair tartışmaların ortasında, seçim ittifaklarında pazarlık konusu haline getirildiğinde gündemi meşgul etti. 6284'ün ortadan kaldırılma sözlerinin verildiği, Gonca Kuriş'i sıklıkla andığımız bir zamana karşılık olarak da tepki çekti.

Siyaset yaşamı dizayn etmek istiyor, yaşamımız siyaseti dizayn etmeli oysa. Tıpkı seçim öncesi yapılan Fatıha bilip bilmeme, mezhep üzerinden hakaret etme kurgusu gibi. Oysa, dizi kutuplaşmanın tarafları arasında bir özeleştiriyi de kapı aralamıştı. Bu da istenmedi. Kızılık Şerbeti, kadın hikâyelerinin, kadın mücadelesi ve dayanışmasının, nesnelleştirilmediği bir yapım. Gelenekselle modernin uzlaşmasına, dayanışmasına dikkati çekiyor. Bu da bu kadar kutuplaşmışken olur mu hiç!.. Ne kapallılık ne de kapanmamak öteleştirilecek bir durum değil. Türkiye buraları açtı, ancak hala intikam peşinde koşanlar var anlaşılana.

Sözün özü, kadının kurtarıcı aramasını değil, güçlenme ve dayanışmasını yansıtan projelere ihtiyacımız var. Kadınların toplumu her kesiminde egemen erkekliği ve bundan beslenen egemen kadınlığa, patriarkanın tüm unsurlarına karşı ailede, iş yerinde sokakta, her alanda nasıl mücadele verdiklerini, vereceklerini tartışmaya açan, kavramamız sağlayan yapımlar izleyebilmek dileğimiz. Bu yapımlarda, ataerkiyi göktere çıkaran, eşini aldatınca ataerkilliğe övgü düzen, "yaptım ama, niye yaptım bir sor diyen" erkek oyuncular ve iktidarlara yanaşmak için kutuplaşmadan beslenen kadın oyuncular görmeyeceğimiz, kadınlarla dayanışan erkek rol modelleri işleyen projeleri destekleyeceğiz, sahipleneceğiz. Huzurları ve ezberleri bozan, hesap soran kadınlar var ve ne kadar yasaklarsanız yasaklayın var olmaya devam edecekler...

*<https://www.gazeteduvar.com.tr/kizilik-serbeti-ovuyoruz-huzurunuz-bozulsun-makale-1610748>

**<https://dergipark.org.tr/tr/pub/odusbodad/issue/27572/290143>

PİLAV ÜSTÜ SİMURG

Körfez Savaşı yaşanmasaydı ben de şişkonun teki olmayacaktım. Bunu çok iyi biliyorum. O zamanlar yedi yaşıyordum, pantolonum belimden düşerdi. Yemek yemeye bir düşkünlüğüm de yoktu. Günleri geçirirken yemek yemeyi sık sık unuttuğumdan azar içtiğimi bile hatırlıyorum. Akşamları hava kararmaya başladığında akşam ezanının ilk tekbiriyle herkes evine doğru depara kalkar, giderdi. Mevsimine göre mandalina yer ya da karpuz kemirirdik. Bir süre haberleri izlerdi bizimkiler, ben anlatılanlara bakardım ama sanki başka bir dil konuştuklarından hiç onları anlamazdım. Zaten birazdan bitecek olmalarından dolayı da çok önemsemezdim. Bir akşam ben boş boş ekrana bakarken babamın "makarna depolamak" lazım demesiyle ekranda ne olduğuna dair radarlarımı açtım. Işıklar kayıyordu evlerin üzerine. Yıldız mıydı onlar? Canlı ya da yıldız kayması. Makarna ile alakasın annemin cümlesi kafamda tamamladı. "Buraları bombalamazlar ki?" Olsundu, savaş sınırlarımızda bizi de makarna depolamalıydık. Hatta un, şeker, yağ, su. Artık söylemenleri duymadan ekrana bakıyordum. Birilerinin kafalarına bombalar yağıyordu. Bizim yakınlarımızda olan başka çocukların başına... Bombaları da Rambo filmlerinden yeterince iyi biliyordum. Şimdi bakınca ne ironik. Bombayı atan da, bombayı satan da, filmi, dramını yapan da aynı adamlar. Bir dönem çokça bağırdığım gibi, henüz daha çok gençken: Kahrolsun Amerika! Fakat konumuz bu değil. Konu benim üç yüz kilo olmam ve kırk gün içinde oleceğim gerçeği. Simurg'u yedim ben, pilav üstü yedim. Tadına dair bir şey söyleyemeyeceğim. Zaten tadı için de yemedim. Gerekiz bir olup ölüp dirilme yaşıyordum. Bir yerden sonra boka dönüşüp klozetten lağıma gitmesi gerektiğini düşündüm. Ben koca bir bok olarak hiçbir klozetten de sığamam. Eğer mümkünse hala yakılmak iyi olur sanki. Belki hafiflerim o zaman. Şişkonların külleri de ağır şeydirdir herhalde. Hem sıcağtan yağlarını eriyince geriye kalan kas ve kemik küle dönüşeceğine göre, yağlarını krematoryumun içine akıp benî once bir güzel pişirir. Cozurtularının verdiği dehşete etrafındakiler dayanabilecek mi bilemem hiç, evet evet yakınsın beni, eğer bu hala mümkünse. Çünkü toprağın beni çürütmesi gerçekten çok uzun sürebilir. Tahmininizden de çok. Ben hafiflemek istiyorum. Göye yükselmek filan. Üç yüz kiloydum bir yıl önce. Oto sanayideki kantara çıkarmışlardı da beni ki ben de kendimi alet etmişim bu işe aslında. İnsan varlığını bir tanıma girmesini istiyor. Üç yüz kilolu kadın olarak bile olsa bir kavramla varlığın adlandırıl-

masının heyecanını istemişim doğrusu. Karabıgalı Aykut Abi "Peh peh peh maşallah be maşallah kız!" demişti. Önce arabama baltalarını kontrol etmiş. Sonra arabama iflah olmazlığına morali bozulduğundan beni tartma işine tam bir heyecanla girmişti. "Tam üç yüz hokkasın be ya." Yanındaki kuru çiraklar gözlerini ibreden alamamışlardı. "Üç yüz kilolu kız be maşallah" diye bağırın sesi yandaki dükkanlardaki esnafı da başıma toplayıp, sanki Mars'a geçerken gemisi arızalanıp Haramidere Sanayi'ye getirilme zorunda kalan bir uzaylıymışım gibi heyecanla yanıma toplanmaya başlamışlardı. Çok yavaş kalabalıklaşıyorlardı. Çünkü bir uzaylı gördüğünüz zaman çok yavaş adımlarla yanına gitmelisiniz ki ürkmesin. Etrafımdaki kalabalık da kantardaki ağırlığı görüp benim varlığımın dehşetengiz kocamanlığına inansınlar diye beklenmişim. Çok kalabalık-

lardı, birisi bana dokunmak için parmağını uzattığında ağzımı götürüp parmağını ısırma kalkmamgerçekten hiç hoş olmamıştı. Uzaylıysak da dokunulacak kadar değil. İşte sonra etrafıma toplanan kalabalıktan bir velerin "Şişko herkesi yiyecek kaçınınnn!" diye halkı galeyana getirmesiyle şovu tamamlayıp Aykut Usta'ya bana kilomu öğrenme hakkı veren, onu yiyeceğimden içten içe endişelendiğini hissettiğim gözlerine teşekkürlerimi sunduktan sonra oradan ayrıldım. Tabii ki tek başıma değil. Kardeşim, şoförüm, hababakıcım, ayakçık Berkeyle. İşte hastane dönüşü, sanırım ufak bir sek-

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

teyi kalp yaşamıştım ki beni hastaneye götürmek istemiş. İşte o gün de ölmemiştim ve E-Sten canlı olarak son geçişimdi.

Bu yazdıklarına bakıp da benim ne kadar bunalmış ve umutsuz olduğumu düşünüp bana olumlamlar evren mesajı saçmalıkları tavsiye etmeyin. Evrenin kinseyi taktığı yok. Kendi dalgasında dönüp duruyor. Üç yüz kilolu bir yağ tulumunun mesajlarıyla ilgileneceğini sanmıyorum ve hayatı olumlamak için bence o tatlısı sınırı çoktan geçtim. Belki doksanli kilolarda kendimi kandırıp hayatı bir yerlerinden tutmayı deneyebildim ama bence denesem de yine elimde kalırdı. Neyi tutsam elimde kaldı. İnanın ben olumsuz düşünen bir filan değilim. Sadece gerçekler ortada. Şimdi son bir hedefle sahnelere, yani Burger King'e, Mc Donald's'a, Arby's'e, Mevlana Kebap Salonu'na, Çiğköfteci Elazığlı Salih Usta'ya ve Elif Fırın'a teşekkürlerimi sunarak 40 gün kadar sonra artık aralarında olmayacağımlı belirterek jübile yapmak istiyorum.

40 yaşına 40 gün var. Planım bu kırk gün içinde ölmek. Ölümümün kendi elimden olmasını istiyorum. En azından hayatımdaki bir şeyi kendi elimle müdahale etmek benim de hakkım bence. Hem yaşamak gerçekten artık benim için bedenimden de ağır bir yük. Kırk yaşıdaysanız, altınıza sıçırırsanız ve bunu barden kaşesiniz bazen babanız ve çoğu zaman da hiç kimse temizlemiyorsa ölmek vaktinin geçmiş demektir. Şişme sürecim de o kadar uzun ince bir yoldaki artık ben o yola da sığamıyorum. Dört yüz kiloya yakın bir kütle olmak ve hala yiyen, içen, sıcan, bekunda yatan, vücudunda yaralar açılan ve o yaralardaki küçük sinekleri bile kovalayamayan bir kütle olmak, sırtını kaşıyamayan... neyse işte kendime ve ecel denilen şeye 40 gün tanyorum. Kırk gün sonra ben kaçayım.

Düşünecek olursanız neden 40 gün bekliyorsunuz di. Ölümüne mistik bir hava katmak için belki de. Kırk bizde acayip bir sayıdır. Hayatımın kararını verdikten sonra bunun kırkıncı çıkmasını beklemek hoş olur.

Not: Bugün 41 gün. Hala ölmedim. Yaşamak çok güzel gibi geliyor bu aralar. Kebapçının kurşesi çocuk çok yakışıklı ve bana hediye tatlı getiriyor.

AY IŞIĞINDA KADINLAR

YAZ: EZGİ AKSOY

ÇİZ: BETÜL YILMAZ

bell hooks

Gloria Jean Watkins, ya da tercih ettiği takma adıyla "bell hooks", Amerikalı yazar ve kadın hakları savunucusu. ABD'de ırkçılık, sınıf ayrımcılığı ve özellikle de cinsiyetçilik üzerine çalışmaları ile tanınmış bir entelektüel ve akademisyendir. hooks'un yazılarının odak noktası ırk, kapitalizm ve toplumsal cinsiyetin kesişmesi ve bu kesişimin görmezden gelinmesinin kadınlar üzerinde baskı ve tahakküm yaratmasıdır. II. dalga feminizmin en önemli yazarlarından olan bell hooks, 40 kitap yayınladı ve ürettiği feminist teori ile tarihe geçti.

bell hooks, Gloria Jean Watkins adıyla Kentucky'de işçi sınıfı bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. Babası kapıcıydı, annesi ise beyazların evlerinde hizmetçilik yapıyordu. Çocukluğunu Kentucky'nin zengin siyahi kültürü içinde geçirdi, cinsiyet rollerinin önemini de ilk bu yıllarda fark etti.

KENDİME
BİR MAHLAS
BULMALIYIM!
ACABA NE
OLSA?

Gloria'nın mahlas olarak kullandığı "bell hooks" ismi annesinin büyük büyükannesinden gelir. Çünkü hooks, büyük büyükannesinin dillere destan sıvri diline hayrandır. Mahlasını, büyük büyükannesini onurlandırmak için küçük harflerle yazmıştır. Ayrıca önemli olan kişisel özellikleri değil, yazdıkları olduğunu vurgulamak istemiştir.

ŞU SAHİPLER DE BÜTÜN
GÜN YEMEK YİYORLAR

AMA
HALA
SISKALAR!
AHAHAA!

EHEH
EHEH
HEE!

ALLAHEN
BELLY!

EVET!
BUL-
DUM!

SEVGİLİ BÜYÜK ANNE-
CİGİM, BENİM DE
ADIM
BELL
HOOK'S
ÖY-
LEYSE!

İlk öğrenimi siyahilere ayrılmış devlet okullarında başladı. 60'ların sonlarına gelindiğinde entegre okullara (siyah ve beyaz ırkın birlikte eğitim gördüğü okullar) geçiş yaptı. Bu iki farklı okul sisteminde eğitim alması, eğitim ve özgürlük arasında kuracağı bağı da pekiştirmiş oldu.

SİYAHLARIN OKULUNDA DA ÖZGÜR
DEĞİLDİK, BURADA DA DEĞİLİZ! DEMEK Kİ
ORTADA DAHA DERİN BİŞEYLER VAR!

BIRAK TATAVAYI DA MİSİR LAPANI YEMEYECEKSEN
BANA VERSENE?!

1973'te Stanford Üniversitesi'nden İngilizce lisans, 1976'da University of Wisconsin-Madison'dan İngilizce yüksek lisans derecesi aldı. Bu yıllarda Watkins usul usul "Ain't I a Woman: Black Women and Feminism" adlı efsanevi kitabını yazmaktaydı.

1981'de yayınlanan "Ain't I a Woman?" başta ABD olmak üzere tüm dünyanın siyahi kadınlarla ilgili algısını tamamen değiştirdi. Irkçılığın cinsiyetçilikle buluştuğunda siyahi kadınların tüm kadınlar içerisinde nasıl en düşük statüye sıkışıp kaldığını anlatıyordu hooks.

hooks bu kitabında siyah kadınların hem siyah erkekler hem beyaz erkekler hem de beyaz orta sınıf kadınlar tarafından baskıldığına dikkat çekti. Orta sınıf beyaz feministler tarafından siyah kadınlara karşı ayrımcılığın nasıl derinleştiğini ve kanıksandığını bütün detaylarıyla işledi. Bu kitap 1992'de son 20 yılın en etkileyici 20 feminist kitabından biri olarak ilan edildi.

BİZE BİRAZ HAKSIZLIK EDİYO GİBİ, SEN NE DERSİN?

ELBETTE HAKLI OLDUĞU
YERLER VAR TABİ AMA
NE BİLEYİM...

SİZLERİ BÖYLE KARIŞIK
VE BİR ARADA GÖRMEK
İÇİN ÖYLE MÜCADELELER
VERDİK Kİ!

Ain't I a Woman yayınlandıktan sonra birkaç yıl öğretmenlik ve yazarlık yaptı, ardından California Üniversitesi'nde İngilizce doktorasını Toni Morrison üzerine yazdığı tezle tamamladı. Artık siyahi bir kadın olarak, akademide de sözü geçen bir akademisyendi.

1984'te "Feminist Theory: From Margin to Center" yayınlandı ve daha yayınlanır yayınlanmaz son derece radikal bulundu. hooks bir kez daha feminist hareket içindeki kesişimsellik yoksunluğundan bahsediyor ve bazı çevreleri kızdırıyordu. Ancak kitabın yayınlanmasının üstünden on yıl bile geçmeden bu vurgunun ne kadar doğru olduğu anlaşıldı ve feminist hareket kendini dönüştürme yolunda hatırı sayılır adımlar attı.

bell hooks, feminist mücadelenin sadece kadınları değil farklı bireyleri de kapsaması gereğini dile getiriyordu. Kendisini "queer-pas-gay" (queer-not-gay) olarak tanımlıyor, queer olmayı "kiminle seks yaptığından çok, derdinin kimlerle olduğu" olarak açıklıyordu.

1999'da "All About Love: New Visions" adlı kitabını yayınladı. Bu kez hooks, aşkın modern toplumdaki yerini tartışıyordu. hooks'a göre erkekler aşktan şüphe duyarak kadınlara her koşulda aşka inanarak büyüyorlardı. hooks, aşk ve sevgi için gerekli olan her şeyi listelemiştir ve bu gereksinimleri şöyle sıralıyordu; ilgi, şefkat, tanınma, saygı, bağlılık, güven, dürüst ve açık iletişim.

SENCE DE ERKEKLER AŞKTAN ŞÜPHE EDEREK Mİ BÜYÜYOR?

ONU DA NERDEN ÇIKARDIN ŞİMDİ?

AŞKIM BIRAK BU FEMİNİST AYAKLARINI BAK KALKAR GİDERİM!

BELL HOOK'S YAZMIŞ BAK BU KİTAPTA!

2000'de yayınlanan "Feminism Is For Everybody" feminizmi tecrit edilmiş halinden çıkarmanın yollarını tartışırken, bu bağlamda yeni milenyumda ışık tutuyordu. 2000 sonrasında feminizmin giderek popüler bir akıma dönüşmesinde bu metnin gücü yadsınmaz.

2021'de henüz 69 yaşındayken kaybettiğimiz bell hooks'a dair onlarca hatta yüzlerce alıntı yapabiliriz. Ama onlardan en önemlisi ve de düşün hayatını en iyi özetlediğini düşündüğüm alıntı 1999'da yayınlanan Remembered Rapture'dan: "Bu kültürde hiçbir Siyah kadın yazar 'çok fazla' yazmış olamaz. Gerçekte de hiçbir kadın yazar 'çok fazla' yazmış olamaz... Şimdiye kadar hiçbir kadın yeterince yazmadı."

ŞİMDİYE KADAR HİÇ BİR KADIN YETERİNCE YAZMADI!

Bit.

HAYATA GÜLMEK

Son gülen resmine bakarken...

Resmime bakarken bir hayat gözlerimin önünden akmaya başladı...

Güne, geceye, yaşama hep bir gülümseme ile baktım...

Gözyaşım bile gülüşümün gölgesinde kaldı.

Gün geldi, gülüşüm güzel bir gülüşe dönüştü.

"Ne güzel gülüyorsun?"

Artık hayat ödülümü almıştım...

En zor zamanlarda gülmeyi unutmamdim. Gözyaşlarım içime aksa da...

"Göz insandır," sözü akıl cebimde, eyelime hep özümdüydü. Güzel bakan gözler tüm kapıları açar da kapar da. "Açanlarda karıştırsın," diyen rahmetli annemin duası kulağımda çınlayınca yine güzel baktım...

Öyle güzel baktım öyle güzel düşündüm ki ilk kitabımın adı Hüzünün Coşkusu oldu. Kitap çıkmadan saygın bir gazetede dizi olarak yayınlanmaya başladı. Bir anda Orsan Öymen, Halit Çapın, Altan Öymen, Sami Kohen, Nail Gürelli'nin yazdığı gazetedeki kalemlere karıştım. O başarı, kalemime dolanan insanların yaşama tutunma mücadelesi verirken acılarına takılmadan çalışarak, didinecek, alin teri dökerək yol almalarıydı.

Hüzünün Coşkusu oynatıldı. On yıl boyunca ülkemiz Ankara, Bursa, Antalya, Van kentlerinde müzikal olarak yüzleri güldürdü. Oyunu sergileyenlerin yüzü değil geleceği de güldü... Hatice Aslan, Ayşenil Şamlıoğlu, Levent Çelmen, Bilal Gürdere, Tomris Çetinel, Rahmetli Meral Niron, Defne Su-başı, Zafer Kayaokay rol aldılar. Leyla Tecer ve Zafer Kayaokay yönetmen olarak sahneye koydular. Ödüller, ödüller, ödüle doymadı...

Gün geldi, çalıştığım bankada işçi olduğum için emek örgütü sendikaya üye oldum. Temsilci

Yaşar Seyman

yaşarseyman@gmail.com

seçildim, bölge başkanı olarak işçi eylemlerinde, grev boy-larında, uzun maden işçisi yürüyüşlerinde, tekel direnişlerinde marşlar söyledim. Gül ve ekme-kavgası verirken ölen, tutukla-nan, gözaltına alınan emekçilerin acılarıyla dık durarak marşlar söyledim. Yalanlarla kandınan I Mayıs Bahar bayramından, Kanlı I Mayıs, Yasaklı I Mayıs-lara için içim kan ağlasa da gülerək yürüdüm...

"Nazım Hikmet diyor ki:

"Güldün, güller açıldı pen-ceremin demirlerinde. Ağladın, avuçlarına döküldü inci-ler. Gönüm gibi zengin hürriyet gibi aydınlık oldu odam... Hoş geldin kadını benim hoş

geldin..."

Yaşadığımız dün-yada ve ülkemizde kadın olmanın tüm zorluklarını gülerək aşmak. Bir ömür çalışan kadınların sorunla-rını ülkende ve dünya kongrele-rinde savunmak, kadın hakları, töre cinayetleri hız kesmeden çocuk gelinler, kadına şiddet olayları, kadın cinayetlerinin poli-tik oluşunu yazdım. Tükenen yıllar sonunda kadın mücadelesi yaşam mücadelesidir demek kolay olmadı...

Kadınların gülüşüne bile söz söyleyenlere karşı hep bir ağızdan: "Gülmek devrimci bir eylemdir!" sloganını ağız dolusu atanlarla dayanışma gösterdim.

İnsanın içini ısıtan bir gülüşü suç-layarlara takılmadan hayata gül-meyi sürdürdüm.

Gabriel Garcia Márquez diyor ki:

"Hiçbir zaman gülümse-mekten vazgeçme, üzgün ol-duğunda bile. Gülümsemene kimin, ne zaman aşık olaca-ğın bilemezsin," bu sözle ilke edindim.

Son gülen fotoğrafıma da hayata da hep sevgiyle baktım.

Aklın, zekânın, gençliğin ve güzelliğin kusur görüldüğü bir ülkede önce kendime, aklıma, mü-cadeleme güvenerek yürüdüm.

Hiç bir göreve tependen gel-medim!

Birilerinden hiçbir zaman sürpriz beklemedim.

Başkalarına sınsızın paketlenip gönderilen toplumsal görevler paketi bana hiç gelmedi...

Sınsızın bir görev için telefon almadım, adımı bir göreve atan-ların arasında duymadım!

Bazen işten çıkar babama gi-derdim.

Saklasam da gülen yüzümün ardındaki hüznü görürdüm:

"Kim benim güzeli min kolunu kanadını kırmaya çalışmış? Kim ceylanımı üzmüş? Hayata havlu atmayan tam tersi hayata tüm gücünü sarılan, ayakları üstünde durmayı öğreten sözleriyle beni tazelere ve uğurlardı. Yeniden do-ğardım. Artık hem oksüz hem yetimin o nedenle bu fotoğrafa öyle güldüm ki tüm yaşam güldü. Haksızlıklara bir direniş gülüşü oldu!

Dert çok derman ellerimizde... Gün karanlıklardan çıkma günü!

Gün küllerinden doğma günü! Hayata gülme günü...

Mersedes Sosa gibi teşekkür-ler hayat deme günü!

2023-05-MAYIS

Aylık yayın süresi yerel yayındır. BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına **Sahibi ve Yazışmaları Müdürü** Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü Filiz Özdemir
Grafik Düzenleme Cebirai Olcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatpe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 2929565-66-68

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: İhlas Matbaacılık
(0212) 454 30 00
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 2929565

BAYAN YANI

HEPİMİZ BOŞNAK'IZ

Erkan Baş'a "Tito artığı" diyerek hakaret ettiğini sanan Mustafa Destici bana, ben daha yeni yetme bir kız iken ailemize katılan çok sevdiğim Boşnak kökenli Ümrân Yengemi hatırlattı. Onun aile hikâyesini çizerken saatlerce telefonda konuşmuştuk. Bazen çok komik bazen çok hüznü hikâyesini çok hissederek çizmişim. O kadar ki hikâyedeki Ümmühana ben olmuş, hikâyesinin tamamını neredeyse boşnakça yazmışım. Havaya girebilmek için yengemi bazen Boşnakça konuşturmuştum. O kadar güzel bir dildi ki Boşnakçayı kullanmadan onun hikâyesini anlatamayacağımı düşünmüştüm. Biraz abartmışım ama olsun.

Aslında bu hikâyede hem Erkan Baş'ı, hem Destici'yi, hem Tito'yu ve de Ümmühana yengemi tanıyacaksınız. Siz sevgili okuyucular anlayacaksınız. Neticede Hepimiz Boşnak'ız.

Ümmühan, *Mayko*¹su Hamida, Sestrası² Filo ve *bradlan Murko (Mustafa), Osman (Ok!), Tahir (Tale) ve Nevzac (Neno) ile birlikte. Bu fotoğrafta *babosu Ceko yok. Hamida bu fotoğrafta. Belgrad'da çalışan Ceko'ya göndermek için çekirmişti zaten.

Ceko Tito'ya hayrandı. Tito'nun bütün halklara eşit ve mesafeli davranmasını sevdi. Krallık döneminde yaşadıkları zulüm onunla son bulmuş, Ceko özgürce ibadet edebilmiş, özgürce şehirden, şehire dolaşabilmişti.

Askere giden ağabeyinin sözlerini öğrenmemişler, elarne sadece bir *Pismo³ gelmişti. İçinde onu yakışmı bir kâğıt parçası vardı. (Askere çıktığında, ailesine sadece onu yakışmı bir kâğıt gönderilirdi) Ceko'nun 13 yıl süren askarlığı râmec⁴ anlamıştı, o süre, Tito'ya başlardı.

Müşüran Boğnaklara kral zamanında huzur yoktu. Kınıkları saklamak zorunda bırakılmışlardı. Köylere sığınan yasaktı. Müşüran *Kutçalan yikiyor, hayvanları, yiyecekleri çalıyordu. Bu zulüm karşısında köylerde yaşayan Boğnaklar göç etmek zorunda bırakılıyordu. Ceko çocukluğundan hatırlıyordu bunları.

Tito'nun savaşçıları sonra aç kalan *Voynik'leri köylere basıp ambarlarını talan etmiş, kokoskalarını, luhçelerini, yabuklarını, virmikalarını ve kovarılarında ki meşlerini alıp gitmişler ama onlara dokunmamış, zarar vermemişlerdi. Bu üç gene sülmiş, üç senenin sonunda Tito'nun Voynikleri bir daha köye uğramamışlardı.

STAYE
BİLO
POSEN..
* Sonra ne
oldu...

HAYDE
PİRİÇA
BABA!
* Hadi
anlat
baba!

Boğnakça sözcüklerin anlamları: 1- Mayko: Anne / Sestra: Kız kardeş / Brad: Erkek kardeş 2- Tito: Eski Yugoslavya Başkanı 3- Pismo: Mektup 4- Kutça: Ev 5- Voynik: Asker / Luhçe: Yumurta / Yabuka: Elma / Virmika: Süt / Met: Bal

Ceko bazı akmaları yokluka, sıkıntıyla "Rat"la geçen çocuklarını, çektikleri acıları "gusi"ni çalarak içli bir şarkı söyler gibi anlatırdı Ummanın'a ve Plo'ya...

"Car" Alexander, çarların içinde en zalim olanıydı. "Müslüman"ları salımsız, acımasız idare edirdi. Ceko sadece Car Peter zamanında "müslüman"ların rahat ettiğini söylerdi.

Bir gece Garın "Voynik"leri, Cekoların "kutce"sine baskın yapmış, babosunu alıp götürmüşlerdi. Aylarca haber alamamışlardı "babo"sundan.

"Babo"sau, günlerce buz gibi "riyeka" sularında çapkak olarak bulupmuş; çeşitli ipkencelere maruz kalmıştı.

Kartı bir "vima" günü, Garın "voynik"lerinin elinden kaçmayı başarmış, saasilerce yitirilerek "kutce"sinin önüne varmayı başarmıştı.

Ceko ve "mayko"sau, "babo"sauu bulduklarında donmak üzereydi. "Mayko"sau, Babosunu kutcelerine kadar sınıylere basdı, kıka zorlukla taşıyabilmeyi.

"Babo"sau aylarca dışıkta yamış. Ceko babosunun katılsızlığını da, gövdesinden süken "sınyekas"lara bakarsın, şu görmek ölmeyen...

"vima" gibi, bir gün geçip gideceğini düşünmüştü. Hikayenin burasında hep duyulur, "sıyza"larına, yakın olamazdı Ceko.

Sonra diğeri çıkar, bir "dukan" yakardı, çocukluğundaki gibi içli cekte cekte ağlardı.

Rat: Sıyaz, Gusi: Yarek bir çalgı, Car: Kral, Müslüman: Müslüman, Voynik: Asker, Kutce: Ev, Babo: Baba, İtyeka: Dere, Vima: Kış, Mayko: Anne, Sniyek: Kar, Sniyek pads: Kar taneleri, Sıyza: Gözyaşı, Duhan: Sigara

Sonra tekrar "gusli"sini eline alır, kaldığı yerdet aletine devam ederdi.

HAYDE BABO NAMA PRICA RAT!
• Hadi baba savaşa anlar.

Almanlar, Yugoslavya'yı işgal etmiş "selo ceracare"ye kadar gelmişlerdi. Köyün bir kaç erkeği Tito'nun partizanlarını katilim, bazıları da dağda çetniklerle savaşmıştı.

Almanlar 3 yıl kalmıştı. Ortara pek dokunmamışlar, bir gece "selo ceracare"yi boğaltıp gitmişlerdi. Ceko "ras"ları sadece bunları hatırlıyordu...

Geride yapıp, yıkılan harabe "Grad"lar bırakmışlardı.

Hamida burada Ceko'nun sözünü keser, savaşta geçen çocukluğunu anlatmaya başlar.

Hamida'nın "Mayko"su Pargema. İki çocuğuyla birlikte, savaş zamanı, bir iki ay "Homar"da, buldukları bir "Konska kola" içinde barınmışlardı. "Homar"da topladığı "Pusarar"ları, "Stavel"lerle çocuklarını beslemişti.

Gusli: Yere bir calsı; Selo: Köy; Çetnik: Yugoslav Milliyetçisi; Rat: Savaş; Mayko: Anne; Homar: Orman; Konska kola: Acı anımsı; Pusarar: Kuzkulağı oyu; Stavel: Lapadıs

Parçema'nın köyü, "Selo Kacaqarı" Karadağda Şirp bölgesindeydi. Köylerini "İtalyanlar" vurmaları başına "Sulo meşo"larına, "Kakopka"larına, "Ofsa"larına, "Kıraşa"larına el koy-muşlar, köylerini "Kuzo"larına yerleşmişlerdi. Onlara da yok olun burdan" demişlerdi.

Parçema, geçimini sağlamak için "Homar"daki köf "Grana"ları kesip satardı. Bu işi "Gumar" olan "Dabo"ından öğrenmişti.

Sonra kestigi "dirva"ları çeliseden aşağı atar "Riyaka"nın akıntısına kapılan "dirva"lar en yakın dağ köyüne ulaşır. Genelde "Sela"lar "dirva"larını üstüne yatar, Parçemaya para ödemezlerdi.

Ödünçlülükde geçinemeyen Parçema, birde "Gurup" yapardı. Bunun için önce "Kupuz"ları parçalara ayırır.

Sonra üzerine bol tuz atardı

Yıkamış "Noga"larıyla "Kupuz"ları yerleştirirdi büyük bir fıçının içine girer. "Kupuz"ların suyu çıkarsa kollar açarsın.

"Razoi" adı verilen bu gıfali gurubu içmek için çevre köylerden "Bonik"ler gelirdi. Asıl parayı buradan kazanırdı Parçema. "Boli glava"ev, "zup boli"el olan "Kuzo"enin önünde kuyruklar oluşurdu.

Selo: Köy, İtalyanlar: İtalyanlar, Sulo meşo: İsl et, Kokoşka: Tavuk, Ofsa: Koyun, Kıraşa: İnce Küçük, Ev: Homar, Otman: Grana: Ağaç, Şurmar: Otmanlı, Dirva: Odun, Riyaka: Dere, Sela: Köyü, Gurup: İlaç, Kupuz: Lahan, Noga: Ayık, Bonik: Hastalık, Boli glava: Baş ağrısı, Zupoli: Diş ağrısı

Ceko hikaye anlatmayı bitirince, Ümmühsine ve Fılo'yu kucakladı. Kızlarıyla beraber otalarının tadını çıkarırdı.

BULDUĞUN KAFATASINI ANLAT BABA... HADI ANLAT...

ONU DA YARIN GECE ANLATIRIM, LUYUYUN ŞİMDİ BAKALIM...

ŞİMDİ YAĞIYORSANIZ, BU KAFATASI HİKAYESİNİ BEN ANLATAYIM SİZE...

Ceko, Tito'nun askeriyken, üç altın dişi olan bir kafatası bulmuştu. Üç sene süren sıkıcı askerliği boyunca başına gelen en olağanüstü olay buydu. Kafatası hikayesini anlatmayı severdi.

Ceko bulduğu kafatasıyı, doğrudan komutanına götürmüştü. Altın dişlerin kayıplarını zenginleştirceğini hesaplamıştı.

Taleminde yarınlamış komutanı üç altın dişi karşılığında 30 arşını vermişti ona. Ceko'nun o zamana kadar ve hayatı boyunca kazanacağı en büyük para olmuştu.

Askerden döner dörmöz, gımdı satmak zorunda olduğu üç inek aldı. İnekler ormana bolluk getirdi. Çocukların iyi besleyebilirdi.

DEVAM EDECEK...

Emeklilikte Neo-Lib

Emekliliğin bir konsept olarak var olmadığı, düşünülemediği, hatta hayal bile edilemediği bir dönem vardı. Aslına bakarsanız emeklilik, insanlık tarihi içinde çok yeni bir kavram. Emeklilik kavramı 18. yüzyılın sonlarından beri var, ancak modern anlamda emeklilik bir 20. yüzyıl icadıdır.

Son yıllarda dünyanın en gelişmiş ve refah ülkelerinden tutun da bizim gibi enflasyonla cebelleşmekte olan, parası her gün değer kaybeden ve artık insan hayatının da değer kaybettiği ülkelere kadar pek çok ülkede hükümetler ve halk arasında amansız bir emeklilik yaşı mücadelesi sürüyor. Fransa kayıyor. Arjantin benzer problemlerle karşı karşıya. İngiltere de öyle. Türkiye’de yaşa takılanlar yüzeyel çözümlerle idare ediliyor. Asya’da işler zaten karışık. Emeklilik; işçi sınıfının, beyaz yakalının, mavi yakalının, yani çalışan sınıfın bitmek bilmez mücadelesi. Şimdi mayıs ayına yani emekçi ayına girerken bir kez daha hatırlayalım; emeklilikte yaşa takılanlar meselesi sadece bize ait bir mesele değil.

Peki biz, yani homosapiens, birer birey olarak emekli olmayı hak ettiğimize ne zaman karar verdik? Ne zaman içinde yaşadığımız topluma emek verip vergi ödeyip günü geldiğinde verdiklerimizi geri almamız gerektiği fikrine vakıf olduk? İnsanlık tarihi bize gösterdi ki bir fikir, bir fikir olarak toplumsal bellekte yer etmedikçe filizlenemez. Modern toplumlar, çalışarak tasarlanabilir bir hayata sahip olunabileceği ve günü geldiğinde huzurlu bir emeklilik sürülebileceği düşüncesi üstünde yükseliyorlar. Ama yeni milenyum insanların kazanılan haklarıyla sınıdığı bir çağ olarak başladı. Bir zamanlar akıl bile edilemeyen emeklilik gibi bir hak yavaş yavaş ellerimizden alınıyor. Oysa nasıl da inanmıştık...

Ezgi Aksoy

aksoyezgi@gmail.com

Emeklilik Takılanlar

Emekliliğin Kısa Tarihçesi

İnsanlık tarihinin en başlarında emeklilik diye bir şey yoktu. Yaşam ve ölüm, rastlantısalı. Herkes 20'li yaşlarına kadar çalışıyor ve üstüne düşen neyse yerine getiriyordu. Peki sonra mı? 20'ler ortalama bir taş devri insanının görebileceği en uzun ömürdü zaten. 30'larını görenler yaşı sayılıyordu. New York Times'a göre, göz kenarlarında kaz ayağı çizgileri biriktirecek kadar uzun yaşayan birileri olursa eğer, ya yüce birer bilge oldukları düşünüldüğünden onlara tapılıyordu, ya da bir saygı belirtisi olarak içinde yaşadıkları toplum onları yırıyordu. Evet, yiyorlardı. Tek tanrılı dinlerden sonra bile emeklilik insanlığın hayatına girmedi. Artık çiftçilik ya da hayvancılık gibi günlük aktiviteleri yerine getiremeyecek kadar uzun yaşıyordusanız bu dönemde, sizi o işten alıp ölene kadar yapabileceğiniz işlere yönlendiriyorlardı. Ya da çocuklarınızın evinde itilip kakılıyordunuz.

Antik çağlarda Antik Roma'da belli bir dönem askerlik yapan ve bir şekilde ölmeyi başarmış olanlara emekli maaşı bağlandığı bilinir. Ancak emeklilik konsepti bununla sınırlı ve başka antik uygarlıklarda, özellikle de sıradan insanlar için rastladığımız bir şey değil.

Ortaçağa geldiğimizde insan ömrünün de uzamaya başladığını görüyoruz. Belki de ortaçağın bu kadar karanlık olmasının bir sebebi de bu, çünkü ortalık bağnaz, hasta, sürekli şikayet eden ve bir işe yaramadığı halde toplumdaki saygı bekleyen yaşlılarla dolu bu dönem. Özellikle ruhban sınıfının yaşlandıkça bağnazlaştığı ve bir tek soylularla ruhban sınıfının yaşlanabildiği yadsınmaz bir gerçek. Ama yaşı dediysek 50'li yaşlar. Hadi bemediniz 60'ları. Emeklilikse gene yok... Böyle düşündüğümüzde krallığın ve hükümdarların ölene kadar ülke yönetmesi de daha anlaşılabilir oluyor. Dediğim gibi, emeklilik diye bir konseptin varlığından kimse haberdar değil henüz. Çalışmadan yaşanabileceğini kimse idrak etlememiş. İşler sanayi devrimi ile değişiyor ama.

Yeni Zelanda ve Almanya, 19. yüzyılın sonlarında emeklilik yasasını geçiren ilk ülkeler. Bu iki ülke emeklilik için vergi sistemi geliştiriyor ve 65 yaşına gelen herkesi emekli etmenin önünü açıyor. Ancak daha sonra bu yaş 70'e çekiliyor. Almanya'da emeklilik yaşı 1916'da tekrar 65'e indiriliyor. Britanyalı ekonomist Nicholas Barr, bu yasanın asıl sebebinin sandığımız gibi halkın iyiliğini düşünmek olmadığına dikkat çekiyor. 70 yaş üstü için emekliliğin yasallaşmasının nedeninin özellikle Almanya'da yaşı insanların fabrikalarda sürünerek çalışmasının ve de üretim kapasitesini düşürmelerinin önüne geçmek olduğunu belirtiyor. Nicholas Barr, bu dönemde emekliliğin bir seçim değil zorunluluk olduğunu da ekliyor. 70 yaşına girdiğinizde çalışma hayatından ve sanayi devriminin şafağında filizlenmekte olan üretim çığırının yolundan çekilmek zorunda olduğunuzu belirtiyor.

Altını bir kez daha çizelim; 19. Yüzyılda yürürlüğe giren emeklilik yasalarının yaşlıların sağlığını, iyiliğini, emeklerinin karşılığını falan düşünen hiçbir tarafı yok. Yaşlılar emekli ediliyorlar, çünkü giderek hızlanmakta olan sanayi çarkı için birer ayak bağı oldukları düşünülüyor. Sistem ucuz ve genç iş gücüne ihtiyaç duyuyor. Zaten antibiyotiklerin bile yeni yeni tarih sahnesine girmeye başladığı bu yıllarda ömür beklentisi 65'in çok da üstünde değil. Yani başka bir deyişle, 65 yaşına gelmiş ve hala ölmemişseniz devlet sizi düşük bir maaşla emekli edip hayattan çekip alıyor.

Avrupa'da Almanya'yı Prusya takip ediyor. Prusya'da emeklilik yasası muhafazakarlar tarafından geçiriliyor, ancak yükselmekte olan komünist dalga, daha iyi emeklilik koşulları vad ediyor ve bunu ekonomi için değil halk için istediklerini di getiriyorlar. Dünyada en genç yaşta emeklilik hakkı veren ülkelerden biri Sovyet Rusya. Kadınlar 65, erkeklerse 60

yaşında emekli olabiliyorlardı. Bununla birlikte günde 7 saat çalışıyor, haftalık çalışma saatleri 41'i geçmiyor. Ancak bu gelişmelerin tamamen uygulanması ve kabulü 1930'ları bulmuş, 80'lerden sonra da gerileme başlamıştı.

İngiltere'de I. Dünya Savaşı öncesi işçi sınıfı günde 18 saate kadar çalışabiliyor ve genellikle izin günleri dahi yok. Bazı aristokratlar evlerinde çalıştırdıkları üst düzey hizmetçilere birer gün izin vermeye başladıklarında bu bile hatırı sayılır bir devrimdi İngiltere için. Varın gerisini siz düşünün. Gerçek anlamda ilk emeklilik sistemi ise 1909 civarı yürürlüğe giriyor. Emeklilik hakkı kazanmak için 70 yaşında olmak birincil koşul. Bu kişiler emekli ediliyor ve haftalık 25 şilin yani günümüz parasıyla 30 Euro alıyorlar. Eğer daha önce hapis yattıysanız ya da evinizde çok fazla mobilyanız varsa, devletin bu tutarı düşürme hakkı var. Birkaç yüzyıl boyunca soyluların üstünlüğü kavramını bünyesinde bulundurmış bu imparatorluk için artık işe yaramaz 70 yaş üstü sıradan insanlara para ödeme fikri ne kadar radikal bir fikirdi, bugün için bunu tam olarak idrak etmek mümkün değil, inanın bana.

20. Yüzyılın İkinci Yarısı ve Emeklilik

II. Dünya Savaşından sonra tüm dünya ağır bir ekonomik buhranın da sonuna geldi. Hayat beklentisi uzadı, büyük ölçekli kârlar, krallıklar demokrasilere ve sosyal devlet anlayışına doğru evrilirken insanların emeklilik hayatından beklentileri de değişmeye başladı. Devletleri uğruna hayatlarını ortaya koyan, tanıdıklarını ve sevdiklerini kaybeden insanların atladığı eşliği geri döndürmenin de yolu yoktu. Değişim artık durdurulamazdı. Durdurulamayacaksa bu sefer pazarlanacak ve başlı başına bir ekonomiye dönüştürülecekti öyleyse.

Avrupa'da Almanya, Amerika kıtasında da ABD. Asya'nın "çalış-yaş-öl" merkezli çalışma hayatına alternatif olarak yeni bir model, bir tür rüya pazarlıyordu: insanlar 20-25 yıl çalışarak ev ve araba sahibi, ardından da emekli olabileceklerine ve daha sonrasında 90'ına kadar refah içinde yaşayabileceklerine inanmışlardı. Bir ölçüde bu model çalıştı da. Özellikle Almanya, Fransa gibi ülkelerde çalışan kesim tarihte ilk defa birer birey olarak değer gördü ve ödenen vergilerle elde edilen emekli maaşları ile dünya seyahatleri bile yapabildiler.

60'lara, 70'lere gelindiğinde artık demokrasisi ve kalkınması ile övünen ülkelerin erken emeklilik ve doyurucu maaşlardan ayrı düşünülmesi mümkün değildi. Çeşitli uluslararası anlaşmalarda, meslek örgütlerinin, sendikaların metinlerinde, uluslararası örgütlerin ve kurumların beyannamelelerinde yasal emekliliğin açık tanımı ve gereksinimleri bulunuyordu. Çalışanların maaşlarından yapılan kesintiler ileride onların emekli maaşlarını ödeyecek, aynı kesintiler sağlık hizmetleri için de ayrılacak ve böylece 65 yaş üstü kalan ömrünü saygın bir şekilde sürdürebilecekti.

Tarihte ilk defa halk, devletten emeklilik talep ediyor ve alıyordu da. Emeklilik meselesi toplumlar ve politikacılar için bir statü sembolüne dönüşmüş ve halklar da bu rüzgardan nasibine düşeni alabilmişti. Peki bu plan ne zaman ve neden iflas etti?

Emeklilik Sistemi Neden Artık Çalışmıyor?

Bu soruya cevaben çok uzun ve politik analizler yapılabilir elbette ama en kısa yoldan söylemek gerekirse, sistem çalışmıyor çünkü şimdiye kadar fena çalışmadı. En azından devletlerin ve akademisyenlerin açıklaması bu yönde. Çalışanların maaşlarından devletin kesinti yapması, bu parayı bir havuzda biriktirmesi ve emekli olduklarında insanlara maaş olarak geri ödemesi ve bu sistemin ayrıca sağlık hizmetlerini de karşılaması bir süre boyunca öyle iyi çalıştı ki, emekli nüfusu giderek arttı ve emekli olduktan sonra yaşam da uzadı. Çünkü tıpta devrim niteliğinde gelişmeler yaşandı ve insan ömrü uzadı. Kapitalist ekonomiler dalgalandıkça ve dünya krizden krize koşarken, sa-

devam ediyorlar. Şu anda emekli olduktan sonra çalışmaya devam edenlerin oranı 80'lere göre üç kat daha fazla. Portekiz ve İtalya gibi ülkeler 2050'ye kadar emeklilik yaşını 70'e çekmeyi planlıyor. Japon ekonomistler emeklilik

sonrası için eğitim kurslarını açılmasından ve emeklilerin yeni meslekler öğrenmesinden bahsederken, dünya giderek bazılarının insanüstü paralar kazandığı, bazılarının 70'inden sonra bile çalışmak zorunda olduğu yepyeni bir derebeylik düzenine evriliyor. Üstelik modern toplumların dayattığı tüm vergi zorunluluklarına uydukları ve yasal kesintileri ödedikleri halde.

Dünya bir kez daha büyük değişimlerin arifesinde ve 2050'ye kadar yaşayacağımız dünya hatırı sayılır derecede değişecek. İklim krizi, nüfus artışı, çöken finans sistemleri, batan ekonomiler, otoriter rejimlerde artış, global güç kamları ve emeklilik krizi, önümüzdeki 30 yılın en belirleyici politik problemleri olacak. Bugün Fransa yanıyorsa, yarın yangın başka bir ülkede çıkacak. Portekiz emeklilik yaşını 70'e çektiğinde orada da insanlar sokaklarda yankılanacaklar. Sokaklar ki insanların inşa ettiği kamu alanları değil mi... Reform adıyla yapılan tüm bu hak ihalleri sürdükçe insanlar sokaklarda kazanılmış haklarının kavgasını verecekler. Arjantin, Çin,

yılları giderek artan emeklilerin maaşlarının ödenmesi dünyanın en büyük ekonomileri için bile giderek daha ciddi bir sorun haline geliyor. Buna emekli fonu krizi de deniyor şimdilerde ve bu global bir sorun.

Bir diğer sorun da yaşam şartlarının giderek zorlaşması ve buna bağlı olarak emeklilik hakkı elde edenlerin bile emekli olamaması. Yani emekli oluyor, ama çalışmaya devam ediyorlar. Japonya'da emeklilik yaşı kısa bir süre önce 70'e çıktı ve buna rağmen insanlar 70'ini geçmeler bile büyük ölçüde çalışmaya

Türkiye ve daha pek çok ülkede emeklilikte yaşa takılanlarla ilgili eylemleri göreceğiz. 1900'lerin başlarından "bunlar artık işe yaramıyor" diye başlayan bir macera bu niticede. Kapitalizmin imviesiyle yükseldi ve şimdi neoliberal uygarlığımızın çöküşünün ayak sesleri olarak kulaklarımızı tuttu.

Fransızların direnirken dediği gibi, "maaşları artırın, emeklilik yaşı değil." Demek ki birkaç kuşak bunlarla mücadele edecek. Kaderimiz hep biz doğmadan yazılıyor, ne tuhaf...

Raziye İçoğlu

EX'TEN TANELER

- Sadece gelmiş geçmiş EX günlerde Anneler Günü Kutlu Olsun değil, "Bütün Günlerin Anneleri" kutlu, mutlu olmalıdır.

- EX ile evlendiğin andan itibaren sadece EX'in anası andan sayılır ve artık Anneler Günü sadece EX Kaynana günü olarak kutlanır.
- Her soğan yediğinde çocukken Dedemden fakir güzellemesi, EX evliliğinde EX kaynana dan fakir aşağılaması olarak dinlediğin masal vardı. Yer sofrasında önlerinde soğan yiyecek aralarında konuşan fakir halk evinin Keloğan'ı sorarmış:

"saraydakilere ne yiyor acep" diye. "Aa benim keleş oğlum ne yiyecekler soğanın cücüğünü yiyorlardı herhal" dermiş Anası... Masal bu ya işte, şimdi bir masal tadında yaşıyoruz soğanlı bir varmış, bir yokmuş hayatı...

- "Ölüm bizi ayrırana dek" nikâh akdinde EX evliliği yemini neindekî, ölüm, bazen kaynana, bazen para, bazen mestiretir... Ve şimdilerde soğan bile olabilir.
- "İyi ki bu dünyaya geldik, iyi ki de dünyaya geldiniz" dedirtmediniz ya bize şu EX yalan dünya da, yaşadığımızı sanalım.
- Belki de Dünyadaki en büyük servet geride kalmış, öylece boşta bekleyen bir EX aşkıdır.

GEÇMİŞİN BENİM ÜZERİMDE
HİÇBİR YETKİNLİĞİ YOK! BEN ŞU
ANİ HUZURLA YAŞIYORUM!

GEÇMİŞİN BENİM ÜZERİMDE
HİÇBİR ETKİNLİĞİ YOK! BEN...

...ŞU ANİ
HUZURLA YAŞIYORUM! ÖFF
GÖZ ALTILARIMA BAK NE
BİÇİM MOR!

SİZ BUNLARI OKURKEN
UMARIM HERŞEY DAHA
İYİ OLACAK!

Bİ ŞEKİLDE BİR
OLUMLAMALAR
YAPMAYA BAŞLADIM,
AMA AYNAYA
BAKARAK
YAPMAMIZ
GEREKİYOMUŞ,
BAYA ZOR!
3 GÜNDE
AZCIK DAŞ
KAFAYSAN,
Bİ HAFTADA
TAM BİR
TAŞ KAFİ İSEN,
BİR AY İÇİNDE
HAYATIN
ÇOK DAHA
İYİ OLUYORMUŞ!
EHEH...

Eee...

TARAFIMDAN AFFEDİLMESİ
GEREKEN HERKESİ
AFFEDİYOR VE SERBEST
BIRAKIYORUM!

BENİ ANLAMAYAN,
ANLAMAK İSTEMEYEN
VE BENİ ÜZMÜŞ
OLAN HERKESİ AFFEDİYORUM!

İYİ NİYETLERLE GELECEĞİMİ OLUŞTURABİLMEK VE GELECEĞE ADIM ATABİLMEK İÇİN
TUM GEÇMİŞİ BIRAKIYORUM!

OHAY
HAYVAN GİBİ
SIVILCE
CIKMIŞ!

KİL
VAR!

ÇOK
KIRI-
SIKIM
VAR!

- "Şu EX Cinnetlerini unutacak günler gelecek mi Acaba?" dedik, daha da beteri geldi ve unutmayı bile unuttuk.

- 9 Mayıs, Kayıp Çorap Günü Avrupa Günü imiş. Oysaki bütün EX'ler için bir gün değil, yılın her ayı, ayın her günü, günün her saati kayıp çorap günüdür.

- Ebedi mekân ziyaretimde, "Başka mezarından çiçek alıp mezarımıza ekmek

günah mı?" dedi, ortak sulama hortumunu alırken bir Kadın. Ve bir dini tv program sorusu gibi, "mezarlıktan bir şey alıp eve götürmek günahmı?" diye, öbür dünya boyutunda günah konusunu açıklığa kavuşturma konuşmaları yaparken, Mezar bekçisi Mustafa da oturdugu mezarın üstünden aldığı kürdan inceliğinde bir çöp ile dişini kağıtırarak, sessiz bir sesle dedi ki; "en gücük, ufalcık bir çiçek fidanlıkarda 5 lira-

dan başlıyooo". Öyle ki anlaşılan en gerçek bir günah varsa EX'e değil bu dünyadaki ES'in cebine günah...

● Bir **EX**'i unutmak istediğimizde unutmaya ihtimali, unuttuğumuzda karşımıza çıkma ihtimalinden çok daha düşüktür..

● **EX**'lerin hiç düşünmeden harcaacağı ilk insan olmanın kurtulamadık.

● Baba Ebedi mekân yolu üzerinde, Çay molası ararak, "Babam size emanet" falan gibi duygusala başlamıştım ki, "Bütün sü-lalem ve Dört annem de o mezarlıkta yatıyor" dedi, köy girişindeki minibüsçü kahvesi sahibi adam. Yahu bir annenin dört çocuğu olur da, bir çocuğun dört annesi biyolojikman olamaz ki. Yani kahvecinin Babası ve bütün **EX** karıları **EX** olmuş ve diğer dünya da **EX**'Ten **Trik** Meselelere devam. Cennet anaların ayakları altındaysa ki, bu adam için 4 tane cennet olsa gerek...
RESİM 5

● Bazı **EX**'ter iki gün yanındadır dürtür, bazı **EX**'ler bir ömür yanındadır anti dürtür.

● Bizzi öldüremeyen **EX**, bize hayatı güçleştirir...

● Bir **EX** ilişkide tek yanlış ve inandırıcı, inandırılığın kadar doğru vardır.

● Çalışan Kadın ve Erkek için ortak bir sıfat, **İş İnsanı** diye beynelmil bir terim kullanıldı, ama evde oturan Kadın ve Erkek için **Ev İnsanı** diye ortak bir terim kullanılmadı. Hâla dışarıda çalışmayan kadın **EX** bir sıfat tanılaması ile, **Ev Kadını**, evde oturan erkeğe **İşsiz Erkek** olarak tanımlandırılıyor.

● Hangi bir derdimize yanacağı-mızı şaşırdığımız, bir seçim anında dört dörtlük fakir olduğumuzu hepten yok sayan Ana. "Aahhh Baban hayatta olsaydı da, hiç bir şeyim ol-

HAYATIN BANA SUN-DUĞU TÜM ŞEVKAT, İYİ-LİK VE GÜZELLİĞE LAYIĞIM VE EN İYİSİNİ HAK EDİYORUM!

İÇİNDE SEVGİ VE İYİ NİYET OLAN, ŞU ANDAKİ VE GE-LECEKTEKİ KARARLARIMA SONSUZ GÜVENİYORUM!

TÜM ATALA-RIMDAN, AİLEMEN, ARKA-DAŞLA-RIMDAN VE TANI-DIĞIM HERKE-S TEN ŞU ANA KADAR EDİNİMİŞ OLDU-ĞUM SUÇLU LUK...

HERKESİ VE KENDİMİ AFFEDI-YORUM VE ŞU AN HAFİFLE-MEYİ SEÇİYORUM!

HERKESİ VE KENDİMİ AFFEDI-YORUM VE ŞU AN HAFİFLE-MEYİ SEÇİYORUM... HERKESİ VE KENDİMİ AFFEDİYOR...

masaydı, şöyle soğana yumruğumuzu vurur, kırar yerdik" diye Koca yası ile ağ-larken, o yumruğun başka yere vurulması gerektiğini idrak ede-rek, aniden kendine geldi. Ve "artık soğan da kıramaya-cağız, doğruya". Ben ise "Tarlaya ekтім soğana, bitmedi

yedi doğan" şarkı sözleri eşli-ğinde yine bir terapide ters psikolojinin faydasını alıyordum. Ooff ölsək de mi kur-tulsak, sebep olanlar **EX** olsalar da mı kurtulsak Acaba?

● Hayal ettiğimiz, tüm **EX** ha-yaller, hayallerimizde kaldı.

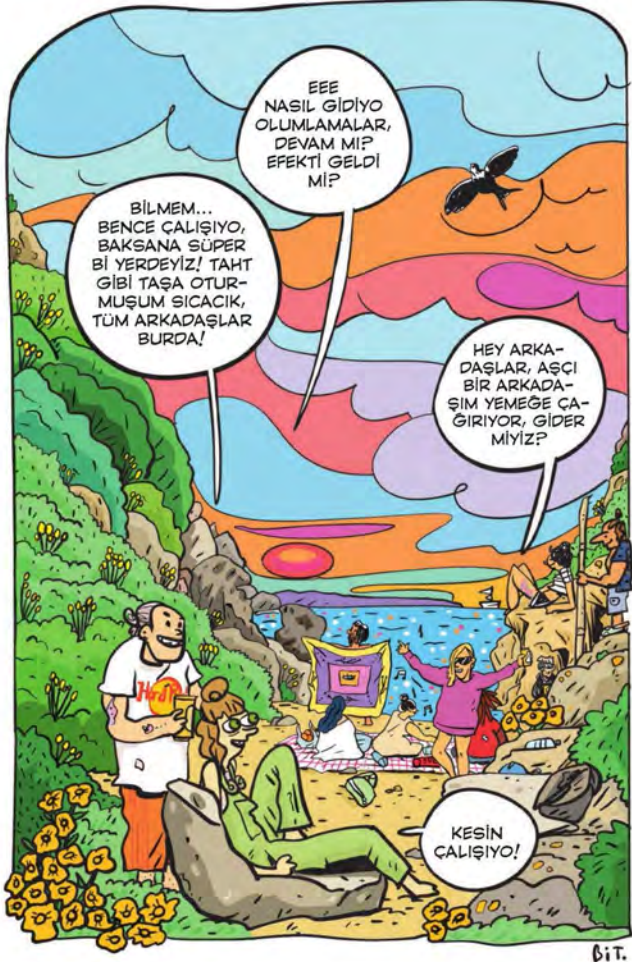

**Katina
Karanikola**

ÖZÜR DİLERİM SEVGİLİ İMROZLULAR HENÜZ ÖLEMEDİM

Keyifli keyifli hafalıklı köy pazarımızı doluyorum. Son yağan yağmurlar sonrası toprak anamız nimetlerini cömertçe sunuyor. Tezgahlar "yemyeşil" baharın renklerini seçiyor, dilerim Mayıs ayında harulrımız da yeşillenir çaylardaki ciğerler gibi. Hadi İnşallah. Hep bir rükte baharı yaşamamın hayaliyle, neşe dolu, eve geldim henüz aldıklarımı yerleştirmeden "duuuuuuu" sabit telefonumun sesiyile irkildim. Zira her çağında ağızım yüreğime geliyor mübarek telefon değil on tonluk çam gibi. Neyse açıyorum Barba Sotiri'nin öfke dolu sesi "Sen bugün pazardan ne aldın bakaymı?" Hadi bu ur. Birileri beni ihbar etmiş besbelli. Var-ay Kimin yağıdını bilsem bende ona adayı dar etmesem. Şöyle oldu: Pazarda ayal ayal etrafıma bakınırken tezgahın birinden, az karışmış, kaşık marullar adeta "al bizi" diye göz kırpyorlardı. Tam fri kasecik. Oğlak edili bol mantı, taze soğan, bol rezene ve tabii ki terbiye... Marulları alırken suçlusu kameralara yakalanmışım! Haberlerdi şimşek hızıyla yayılıyor bizim buralarda. Marul yahu iki tanecek marul... Bunun hesabı sorulur mu? Imroz'da sorulur. Barba Sotiri'nin, testi çatlatan, sesiyile dilerimin bağı çözülüyor, elim, ayağım zangır zangır... Titrək sesimle, avukatız, savunmamı yapmaya çalışıyorum. "Eh! Kem küm, yani senin kiler kıvrık yemeği yapmaz, bir defalık aldım, bir daha asla almayacağım, mirin kırın... bun dan sonra sadece senin marullarını yiyeceğim falan..." Öromatige takmışım, ağır suçlu gibi, kin dimi aklanak için ağzıma geleni söylüyorum. özür dilemeler falan... Adam hala çar çar... Onun bahçesinde buca marul varken, her gün bana gel vereyim diyorken onu eş geçip pazardan marul alma cürünü nereden buluyordum. Onu da Pazardan aldım diye, mden, aklıma kadar telefonu kapatmaz. Sonunda resmen sivil taziatizlik yayılıyor kabul ettim. Bir sepet deniz kestanesi de vaat ettikten sonra işi tatlıya bağladık, affeddim. Seksen beşe merdivden dayanmış laf sebzeler satmıyor. Yiyeceklerinden çok fazla sin yetişiyor artarları ne tüketmek zorundayım, öyle yutuyor görüldü. Fenalık geliyor bazen. İşin kötüsu kimsiye veremiyor um, kimsin istemiyor, herkes az da olsa yetişiyor. Kapama aslanları öyle bir iki kilo falan değil. Çualla. Der sin ordu doyuruyor um. Adam bana bakla tohumu veriyor ek diye kendi yetiştirdiklerinden tek bir tane yi yemiyor um zira ken d baktalardan çok aşırı bana koca bir poşet getirip sezsizce kapama asyor. Şu Flokide (köpeği) sebzeye yemeği öğrene-

EEE
NASIL GİDİYO
OLUMLAMALAR,
DEVAM MI?
EFEKTI GELDİ
Mİ?

BİLMEM...
BENCE ÇALIŞIYO,
BAKSANA SÜPER
Bİ YERDEYİZ! TAHT
GİBİ TAŞA OTUR-
MUŞUM SICACIK,
TÜM ARKADAŞLAR
BURDA!

HEY ARKA-
DAŞLAR, AŞÇI
BİR ARKADA-
ŞIM YEMEĞE ÇA-
GIRIYOR, GİDER
MİYİZ?

KESİN
ÇALIŞIYO!

Bit.

medi. Hée o Trabzon hurması zamanı geldiğinden benim için tam bir şenice. Çualla geliyor. Neşeye bu yıl kurcumay öğrendim de mahalle mahalle dolayıp "aman ne olur alın şu hurmayı" diye insanların ayaklarına kapandıktan kurtuldum. Bunu yapan sadece Sotiri değil. Et sevmeyişimi bile bile bana et getirenler; karşı komşumun tabaklar dolusu keşkekleri, peynirleri... Bun lar beni sevmiyor mu adadan komaya mi çağılıyor anlamış değil mi...

İşte ufak yerde yaşamak öyle bir şey galiba. Herkes herkesi tanıyor, herkesin hakkından her şey biliniyor. Yola çıkınca en az beg ki ş konuşmak, sohbet etmek için seni durduruyor. Herkes meraklı. Oysa büyük şehirlerde kimse kimseyi tanımıyor, tanıtmakta istemiyor. Şehirde kimse seni durdurmaz herkesin ailesi var ağzı yerde hep konuşuyorlar. Şehirlerde yaşıyanların yıldızları dahi fark etmediklerini ben çok iyi biliyorum. Otuz yıl yaşadım İstanbul'da yıldızları da,

dolun ayı da fark etmemiş olabiliirim ama kimsin maruluna, yemeğine, sigarama karışmadı. Yıllarca, çok seversin sigara içtim brakmakta aklımın ucundan geçmedi. Adamızın doktoru ve yakın dostum bir süre önce brakatımıza başadı. Adam sigarayla düşman mı düşman. Topuğuma dken batırsa sigara içmesen batmazdı, denizde boğulsam sigara içtiğin için boğuldu diyecek kadar nefret ediyordün dumanın. Kibarca, çok demokratik bir baskıyla(!) tepemi atırp "brakacağım" dedirtti ve de brakttım. Dedik ya haberler cabuk yayılıyor adada artık nereye gitsen etrafım sarılıyor saygın gözlerle bana bakıyor ne zaman öleceği mi soruyorlar adeta. Uç ya oldu hala niye ölmedim me çağırıyorlar Sigaray bırakmamı gerektiren ne olmuş? Ne hissetmişim, hangi doktora gittiğim, kalp kırı mı? kanser miymişim? Öyle acıyarak bakıyorlar ki acaba öldüm de bana mı söylemiş diye düşünmekten kendi mi anlamıyorum...

